

Sygn. akt V K 66/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział V Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Marek Górny

Protokolant: Agnieszka Mazurkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Starego Miasta Krzysztofa Umańczyka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 marca 2016 r. we W.

sprawy:

T. Ł.

syna T. i K. z domu S.

urodzonego w dniu (...) we W.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

w dniu 17 września 2012 r. we W., w toku postępowania V K 65/12 prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia Śródmieścia w Wydziale V Karnym przeciwko Z. O. (1) oskarżonemu o czyn z art. 231 §2 kk i inne, będąc pouczony o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań zeznał nieprawdę twierdząc, iż Z. O. (1) nie miał pseudonimu (...) oraz nie przynosił do celu Aresztu Śledczego paczek za pieniądze, a także, że nie wskazał oskarżonego na tablicach poglądowych ze zdjęciami w trakcie wcześniejszych czynności procesowych,

to jest o czyn z art. 233 §1 kk ,

I. uznaje oskarżonego T. Ł. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 233 §1 kk i za to na podstawie art. 233 §1 kk w zw. z art. 58 §4 kk w zw. z art. 4 §1 kk w zw. z art. 34 §1 i §2 kk i art. 35 §1 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie;

II. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów sądowych oraz na podstawie art. 2 ust 1 pkt 3 i ust 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych.

UZASADNIENIE

Na podstawie przeprowadzonego przewodu sądowego, Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia Śródmieścia V Wydziałem Karnym, w okresie od grudnia 2011 r., toczyła się sprawa przeciwko Z. O. (1), oskarżonemu o to, że okresie od 3 marca 1998 roku do 23 czerwca 1998 roku we W. w związku z pełnieniem funkcji publicznej funkcjonariusza Służby Więziennej w Areszcie Śledczym we W., przekraczając swoje uprawnienia, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej , wbrew przepisom paragrafu 19 i 31 rozporządzenia

Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 maja 1989 roku w sprawie regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności, działając w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem i przy wykorzystaniu nadarzającej się sposobności, wielokrotnie wnosił oraz przyjmował poza terenu Aresztu Śledczego we W. nielegalną korespondencję P. B., która nie została poddana cenzurze organu do dyspozycji, którego P. B. pozostawał tymczasowo aresztowany, jak również wnosił na teren tejsze jednostki penitencjarnej paczki z zawartością papierosów, alkoholu i artykułów spożywczych, które z pominięciem obowiązujących w tym zakresie szczegółowych procedur i bez dokonania sprawdzenia ich zawartości przekazywał P. B., przyjmując w zamian pieniądze w kwocie nie mniejszej niż 200 złotych, to jest o przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

T. Ł. w powołanym postępowaniu występował w charakterze świadka. W postępowaniu przygotowawczym, prowadzonym przez Prokuraturę Okręgową w sprawie o sygn. akt V Ds. 45/09 T. Ł. zeznał, zgodnie z prawdą, iż kiedy przebywał w Areszcie Śledczym, co miało miejsce w okresie od czerwca 2006 roku do stycznia 2009 roku, było wiele takich sytuacji, gdzie oddziałowi przynosili tymczasowo aresztowanym paczki z zewnątrz, cena za wniesienie takiej paczki była ustalona na 250 zł, paczki te nie podlegały kontroli. Paczki te wedle relacji świadka przynosił funkcjonariusz o pseudonimie (...), zaś żony trzech osadzonych wraz z nim płaciły mu za przeniesienie paczek. Świadek, po okazaniu mu tablic poglądowych rozpoznał osobę o pseudonimie (...) jako osobę pod poz. 131. Osobą tą był Z. O. (1). W dniu 10 maja 2000 roku świadek ten dodatkowo wskazał, iż podczas pobytu w Areszcie Śledczym powziął nie tylko informacje, iż funkcjonariusz o pseudonimie (...) przynosił różne rzeczy z artykułów spożywczych, alkohol, kosmetyki, przy czym wódkę przynosił w opakowaniach po napoju R., ale sam był świadkiem kiedy rzeczy te funkcjonariusz ten przynosił do celi, osadzeni początkowo płacili mu za 1 reklamówkę 50 zł, po czym cena wzrosła do 150 zł. Procedura wyglądała tak, iż żony więźniów spotykały się z (...) na zewnątrz i tam przynosili mu paczki i płaciły za wniesienie do Aresztu Śledczego dla konkretnej osoby.

T. Ł. wiedział czego dotyczyła sprawa o sygn. V Ds. 45/09.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 23 akt dochodzenia, k. 7 akt sprawy;
- zeznania T. Ł. złożone w sprawie V Ds. 45/09 Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu,
- dokumenty zawarte w aktach sprawy o sygn. V K 1588/13 Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia.

W dniu 17 września 2012 r. T. Ł. był przesłuchiwany jako świadek w powyżej opisanej sprawie przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia Śródmieścia, prowadzonej pod sygn. akt V K 65/12. Na około 15 minut przed rozpoczęciem rozprawy, na korytarzu sądowym do T. Ł. przysiadł się Z. O. (1) i poprosił T. Ł., aby ten nie zeznawał przeciwko niemu. Z. O. (1) powiedział, że ma żonę i dzieci i że w razie skazania zostanie mu zabrana emerytura. T. Ł. zrobiło się żal Z. O. (1) i dlatego zdecydował się złożyć nieprawdziwe zeznania korzystne dla Z. O. (2). W efekcie składając zeznania, po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, podał między innymi nieprawdziwie, iż nie wskazał policji oskarżonego w trakcie okazania fotografii, a jeżeli „jest coś takiego w aktach musi to być błąd”. Zeznał, że wie kogo wskazał i nie był to Z. O. (1). Po odczytaniu wcześniej złożonych zeznań oświadczył, że oskarżony nie jest tym oddziałowym, który miał pseudonim (...) i nie wie jaki pseudonim miał Z. O. (1). T. Ł. dodał nadto, że „jeśli chodzi o paczki to wszystko odbywało się zgodnie z regulaminem”.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 23 akt dochodzenia, k. 7 akt sprawy;
- protokół rozprawy z dnia 17 września 2012 r. sygn. akt V K 65/12 k. 9 - 12.

W sprawie o sygn. akt. 65/12 Sąd Rejonowy dla Wrocławia Śródmieścia w dniu 29 marca 2013 r. wydał wyrok, który został następnie uchylony do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 30 października 2013 r. w sprawie o sygn. akt IV Ka 668/13.

W ramach dalszego postępowania, prowadzonego pod sygn. akt V K 1588/13, T. Ł. został ponownie przesłuchany jako świadek przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia Śródmieścia na rozprawie w dniu 9 maja 2015 r. Zeznał wówczas początkowo, po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, iż nie ma wiedzy, czy oskarżony Z. O. (1) miał jakiś pseudonim oraz, że nie wie jak nazywa się funkcjonariusz o pseudonimie (...), a także, że wskazywał na zdjęciach różnych funkcjonariuszy. W ramach odpowiedzi na pytanie T. Ł. przyznał, iż na Z. O. (1) „też wołali O.”. Po dalszych pytaniach ze strony obrońcy oskarżonego, T. Ł. zeznał, że jest pewien, że Z. O. (1): „przynosił paczki. Wcześniej nie chciałem temu panu szkodzić, bo sam byłem w podobnej sytuacji, ale w tej chwili widzę, że trzeba powiedzieć prawdę. Skoro tak drażny pan ten temat, to niech oskarżony panie mecenasie za to podziękuje. Jestem pewien, że ten pan przynosił paczki, wiem to od innych osadzonych, którym on te paczki przekazywał. (...) Wskazałem tego pana już wcześniej na zdjęciach w Prokuraturze Okręgowej”. Odnosząc się do zeznań złożonych przed Sądem w dniu 17 września 2012 r. T. Ł. zeznał: „przed rozprawą oskarżony podszedł do mnie, wyzalał mi się, że chcą go skazać, płakał, zrobiło mi się go żal i tak zeznałem. To był mój błąd, nie chciałem mu szkodzić, płatał mi że jest w trudnej sytuacji i chcą go skazać. Ulitowałem się nad nim.”

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 23 akt dochodzenia, k. 7 akt sprawy;
- protokół rozprawy z dnia 9 marca 2015 r. sygn. akt V K 1588/13 k. 3 – 8;
- dokumenty zawarte w aktach sprawy o sygn. V K 1588/13 Sądu Rejonowego dla Wrocławia Śródmieścia.

Oskarżony urodził się w dniu (...), ma wykształcenie wyższe, z zawodu jest inżynierem mechanizacji rolnictwa. Oskarżony jest żonaty i ma trójkę dzieci w wieku: 3, 7 i 12 lat. T. Ł. utrzymuje się z prac zarobkowych wykonywanych na terenie Niemiec, w czasie zaś gdy nie ma pracy pobiera zasiłek dla bezrobotnych w kwocie 1600 Euro. W przeszłości był kilkakrotnie karany, w tym za czyny z art. 157 §1 i 2 kk, art. 288 §1 kk, 263 §2 kk, 191 §1 kk, 190 §1 kk, 217 §1 kk, 207 §1 kk, 197 §1 kk, 197 §4 kk, 272 kk i art. 233 §6 kk w zw. z art. 11 §2 kk, w związku z czym odbywał kary pozbawienia wolności.

Oskarżony nie był w przeszłości leczony psychiatrycznie, psychologicznie, neurologicznie i odwykowo.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 23 akt dochodzenia, k. 7 akt sprawy;
- informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego k. 29 – 30.

Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku postępowania przygotowawczego wyjaśniał w sposób zgodny z ustalonym stanem faktycznym. Przed Sądem częściowo zmodyfikował linię obrony, bowiem podał, że nie tyle skłamał, co tylko nie wskazał Z. O. (1). Kierował się impulsem i nie brał pod uwagę, że poniesie z tego tytułu odpowiedzialność karną. Oświadczył, że nie pamięta czy był pouczone o odpowiedzialności karnej, wydaje mu się, że nie było takiego pouczenia.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Ogół materiału dowodowego zebranego w toku postępowania prowadzi do jednoznacznych ustaleń faktycznych.

Sąd oparł się na ujawnionych w toku postępowaniach dokumentach, to jest przede wszystkim protokołach rozpraw z dnia 17 września 2012 r. i 9 maja 2015 r. zawartych w aktach sprawy VK 1588/13 tutejszego Sądu, a także na

pozostałych dokumentach znajdujących się w tych aktach, w tym wyrokach wraz z uzasadnieniami i zeznaniami T. Ł. składanymi w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w sprawie V Ds. 45/09. Wypada zaznaczyć, iż w sprawie dotyczącej przestępstwa składnia fałszywych zeznań, dopuszczalne jest odczytanie na rozprawie w oparciu o art. 393 §1 kpk, protokołu zeznań złożonych przez oskarżonego w charakterze świadka – jako innego dokumentu, w tych fragmentach, w których zawiera treść fałszywych zeznań, o który to czyn toczy się wobec niego postępowanie karne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 1991 r. I KZP 12/91, OSNKW 1991, nr 10- 12, poz. 46).

Powołane dokumenty są wiarygodne w tym kontekście, iż dowodzą tego jakie zeznania T. Ł. składał na kolejnych etapach powołanego postępowania karnego. Nie zachodzą jakiegokolwiek wątpliwości co do miarodajności wspomnianego materiału. Brak jest nadto podstaw do negowania prawdziwości zapisu znajdującego się w protokole rozprawy z dnia 17 września 2012 r., iż „Przewodniczący poinformował świadka o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy”. W tym przedmiocie T. Ł. nie zaprzeczył kategorycznie, iż takiego pouczenia nie było, ale jedynie oświadczył, że tego nie pamięta.

Co więcej wersję tę sformułował na etapie postępowania sądowego, gdy częściowo zmodyfikował swoją linię obrony, twierdząc między innymi, iż w swoich zeznaniach złożonych w dniu 17 września 2012 r. nie skłamał, lecz tylko nie wskazał Z. O. (1) jako sprawcy. Stanowisko to zupełnie nie przystaje do treści zeznań jakie oskarżony złożył w dniu 17 września 2012 r. Analiza treści protokołu rozprawy wskazuje bowiem, iż oskarżony wprost podawał informacje, które przeczyły jego wcześniejszej i późniejszej relacji oraz świadomie podawał nieprawdę. Zaprzeczył bowiem aby Z. O. (1) był funkcjonariuszem, który dostarczał paczki osadzonym oraz przede wszystkim oświadczył, iż Z. O. (1) nie był funkcjonariuszem o pseudonimie (...), a nadto zeznał, iż w trakcie śledztwa nie rozpoznał tego oskarżonego. Zeznania T. Ł. nie polegały więc na niewskazaniu oskarżonego jako sprawcy, co stanowiłoby zatajenie informacji, ale na podaniu nieprawdy to jest, stwierdzeniu, że nie był on sprawcą (osobą o pseudonimie (...)) i dodatkowo na złożeniu fałszywej relacji co do prawidłowości wcześniejszej czynności procesowej okazania fotografii z wizerunkami. W tym więc zakresie Sąd nie oparł się na tezach sformułowanych przez oskarżonego T. Ł. w toku rozprawy, bowiem stoją one w sprzeczności z treścią faktycznie złożonych przez niego zeznań w charakterze świadka w dniu 17 września 2012 r.

Okoliczność, iż wspomniane zeznania były nieprawdziwe jest bezsporna. Różniły się one znacznie od wcześniejszej relacji T. Ł. (złożonej w toku śledztwa V Ds. 45/09) oraz późniejszych zeznań (w toku rozprawy w dniu 9 marca 2015). Oskarżony przyznał, że składając te zeznania podał nieprawdę, gdyż zrobiło mu się żal Z. O. (1) i uległ jego namowom. Zeznania dotyczyły przy tym okoliczności faktycznych o istotnym znaczeniu dla rozstrzygnięcia sprawy o sygn. akt V K 1588/13. Funkcjonariusz o pseudonimie (...), którym był Z. O. (1), był bowiem oskarżony o bezprawne przenoszenie dla osadzonych korespondencji oraz paczek z alkoholem, papierosami i innymi produktami. Próba zafałszowania faktu posługiwania się tym pseudonimem w odniesieniu do Z. O. (1) oraz prawidłowości rozpoznania jego wizerunku przez T. Ł., mogła wpływać na kształt kluczowych ustaleń faktycznych czynionych w sprawie VK 1588/13, bowiem były to informacje mogące przesądzać kwestię sprawstwa Z. O. (1). Nawet w ramach wyjaśnień złożonych przed Sądem T. Ł. nie podnosił, aby zeznania złożone w dniu 17 września 2012 r. miały być prawdziwe, to jest, że Z. O. (1) miałby nie posługiwać się pseudonimem (...), lub też w ramach czynności okazania oskarżony miałby nie rozpoznać wizerunku tej osoby, jak również że nie miała ona dostarczać paczek dla osadzonych. Z wyjaśnień T. Ł. jednoznacznie wynika, że twierdzenia takie były nieprawdziwe.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd oparł się na całokształcie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy, z wyłączeniem tej części wyjaśnień T. Ł. w jakiej poddawał w wątpliwość fakt pouczenia go o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań oraz w zakresie w jakim dokonał własnej interpretacji treści zeznań złożonych przez niego w dniu 17 września 2012 r., twierdząc, że nie „skłamał”.

T. Ł. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 233 §1 kk. Składając zeznanie mające służyć za dowód w sprawie, zeznał nieprawdę co do powoływanych wyżej okoliczności. Oskarżony został przy tym uprzedzony o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Co więcej, w przypadku T. Ł. nie zachodzą okoliczności z art. 233 §5 kk, bowiem jego zeznania dotyczyły okoliczności mogących wpłynąć na wynik sprawy i co więcej nie

nastąpiło ich dobrowolne sprostowanie przed nieprawomocnym zakończeniem sprawy o sygn. akt VK 65/12, to jest przed wydaniem wyroku z dnia 29 marca 2013 r.

Sąd wymierzając oskarżonemu karę baczyl, by była ona adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz wziął pod uwagę okoliczności rzutujące na ocenę stopnia jego winy.

Na korzyść oskarżonego przemawiała w pewnym sensie motywacja, którą się kierował popełniając przypisany mu czyn. Oskarżony nie działał przykładowo w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale dążył do dopomożenia drugiej osobie, pod wpływem żalu i litości. T. Ł. działał więc powodowany opacznie pojętą empatią. Nie był to rezultat przemyślanego zamiaru, ale chwilowego impulsu. Pozytywnie na sytuację oskarżonego wpływa również fakt, że obecnie wiedzie ustabilizowane życie rodzinne i podejmuje starania o uzyskanie pracy zarobkowej. Na korzyść oskarżonego przemawia również to, że ostatecznie sprostował swoje zeznania, choć nastąpiło do dopiero w ramach ponownego rozpoznania sprawy i na skutek dociekliwych pytań obrońcy Z. O. (1).

Na niekorzyść oskarżonego rzutuje natomiast w znacznym stopniu to, że w przeszłości był już wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa różnego rodzaju, takie jak chociażby kwalifikowane zgwałcenie, znęcanie, powodowanie obrażeń ciała i niszczenie mienia. Oskarżony był także karany za przestępstwo podobne do obecnie zarzuconego, to jest za czyn z art. 233 §6 kk. T. Ł. odbywał już kary pozbawienia wolności, a zatem powrót do przestępstwa w jego przypadku jest okolicznością, która przemawia za wymierzeniem kary odpowiednio surowej.

Kolejną przesłanką, która negatywnie rzutuje na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu jest fakt, iż działanie oskarżonego zostało podjęte w sprawie o niemałej wadze. Jego zeznania mogły wpłynąć na rozstrzygnięcie dotyczące winy i sprawstwa osoby, której zarzucono czyny z art. 231 §1 kk i inne, które były realizowane w ramach pełnienia obowiązków funkcjonariusza Służby Więziennej.

Kierując się wszystkimi powodami powołanymi powyżej, Sąd uznał, iż stopień winy i społecznej szkodliwości czynu lokuje się na średnim poziomie. W takiej sytuacji w ocenie Sądu cele kary w najlepszy sposób spełni kara dziesięciu miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne po dwadzieścia godzin miesięcznie. Rozmiar naruszonego przez T. Ł. obowiązku prawnego był zbyt duży, aby zastosować karę łagodniejszego rodzaju, to jest karę grzywny. Kara ograniczenia wolności, oprócz właściwego odzwierciedlenia stopnia społecznej szkodliwości czynu, powinna nadto wyrzeć właściwy efekt wychowawczy wobec osoby oskarżonego, który ciągle popada w konflikty z prawem. Konieczność świadczenia nieodpłatnej pracy na cele społeczne i poświęcony temu trud i czas, powinny skłonić oskarżonego do poczynienia cennych przemyśleń, pomocnych w kształtowaniu u niego społecznie pożądanych postaw. Kara ograniczenia wolności powinna także wypełnić potrzeby z zakresu prewencji generalnej.

Sąd, na podstawie przepisów powołanych w wyroku, zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowej, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 180 złotych. W sprawie nie występują okoliczności, które uzasadniałyby zwolnienie T. Ł. od ponoszenia tych kosztów.

ZARZĄDZENIE

1. Doręczyć oskarżonemu z pouczeniem;
2. kal. 14 dni.